

Bouet, Malchau, Windeløv og Anna Westergaard [sekretær].
Beretning (B. sp. 3279) afgivet $25\frac{1}{5}$.

De gældende bestemmelser om behandlingen af hittegods indeholdes dels i et patent af 28. september 1767 og dels i to plakater af henholdsvis 8. juni 1811 og 5. december 1812.

Disse bestemmelser kan, efter hvad justitsminister *Busch-Jensen* anførte ved fremsættelsen af det heromhandlede lovforslag, ikke mere anses for tidssvarende, og man fandt det derfor i justitsministeriet rigtigt i overensstemmelse med et af politiet derom fremsat ønske at optage bestemmelserne til revision.

Forslaget fulgte i det væsentlige de allerede gældende bestemmelser, således som de er udformet gennem praksis, men der var dog foreslået enkelte ændringer.

Politiet har navnlig gjort gældende, at den i patentet fra 1767 fastsatte frist for opbevaring af hittegods „år og dag“, d. v. s. 1 år og 6 uger, er altfor lang efter nutidens forhold, og at kun en ganske ringe del af det indleverede hittegods udleveres til ejerne i den sidste del af opbevaringstiden.

Den lange opbevaringstid bevirker, at der stilles betydelige krav med hensyn til lokaler til opbevaring af hittegods, og man har i København allerede siden begyndelsen af 1945 været tvunget til at bortsælge hittegods, bortset fra særlig kostbare effekter, inden udløbet af opbevaringsfristen, fordi det ikke har været muligt at skaffe fornøden plads til forsvarlig opbevaring.

Opbevaringsfristen var med henblik herpå i lovforslagets § 4 foreslået afkortet til 3 måneder.

En i forslaget § 5 optaget bestemmelse, hvorefter *letfordærlige varer*, der indleveres som hittegods, straks kan bortsælges, betegnede for såvidt noget nyt, som der ikke i de gældende bestemmelser findes noget om et sådant salg, men i praksis har man ikke været i tvivl om, at letfordærlige varer straks kan sælges.